

אור הזוהר

גליון מספר 40 - כ"ט טבת תשע"ב

קונטרס מוֹרָה נְבוֹכִים לְדוֹר הַגָּאוּלָּה (חלק ד)

היות שלמוד הזוהר הקדוש כח כה רב, לכן מנסה הערב רב - הסמך מ"ם להשתלט על עם ישראל ובפרט בני הישיבות והכוללים שלא ללמדו, כדי לחזק חס ושלום את כחו בעולם.

גם בלעם הרשע רצה לקלל את כלל ישראל. שבלעם אמר "מאן ה' לתתי להלך עמכם", למה כתב "מאן" היה צריך לכתב "לבלתי"? אלא "מאן" זאת אומרת לא ללכת עם הערב רב, וכל זמן שעם ישראל יעשו את רצון הרבי שמעון בר יוחאי למדו תורתו (גיטין) לא יכול היה לקלל. ואיך רצה בלעם לקללם? רצה לומר תבה אחת "כלם", אותיות ל'ב כ'בד מ'ח כ'לם" חס ושלום לכלות כל עם ישראל.

כך נצלו עם ישראל משרו של עשיו, כך נצלו מציפניו של בלעם הרשע וכך ינצלו בעזרת השם יתברך בדורנו על ידי שנתחזק בלמוד הזוהר הקדוש.

האם יש מקלט המגן מפצצת אטום?

כל אנשי תבל מוטרדים ביותר, אינם יודעים מה ילד יום, מבחוג תשפל חרב ומחדרים אימה, בחוצות מסתובבים מחבלים המפילים חתתם על כל העולם, אם זה על מעצמת אמריקה ואם על שארית ישראל, ובחדרים, בתוך הפתים מסתובבים חולים אנושים במחלות חשוכות מרפא רח"ל או שפעת מפסיקו מדבקת חס ושלום, ואין איש יודע מה יקרה לו ברגע הבא.

ככבשה בין שבעים זאבים אומתינו, מאוימת מפל צד, איך בראש המאיימים עם פצצה

האם יש לנו תקנה לתקומה?

דורנו דור עקבתא דמשיחא, רבים שקועים כבר במ"ט שערי טמאה, כבר קרובים אנו לשער הנ', מה עלינו לעשות, כדי שלא נפול עוד יותר למעמקי הטהום? האם יש לנו תקנה לתקומה? האם עדין נתן להתרומם ולהחליץ מעמק הטימאה?

מבאר רבי שמעון בר יוחאי ברא יפקון מגלותא ברחמי, שרק בספר הזוהר ננצל, והזוהר הקדוש מוציא את האדם באיזה שאל תחתית שיהיה - באפן קל, בלי תעניות ובלו סגופים, רק ללמד 4-5 דקות ביום!

יש לנו תקנה, יש לנו תקומה, והעבודה קלה מאוד רק 4-5 דקות ביום.

כחו של הזוהר הקדוש

איננו משיגים כלל את הכח העצום של הזוהר הקדוש, כל התפלות מתקבלות רק על ידי למוד זוהר הקדוש, הזוהר הקדוש היא טבעת מלך מלכי המלכים, ומי שילמד ינצל.

יעקב אבינו נלחם כל הלילה עם שרו של עשיו הס"מ, כמה גדול הס"מ? אומר המדרש, מהלך חמש מאות שנה, ובלילה הזה היה נתון בסכנה כל ההמשך של כלל ישראל, מי ינצח יעקב אבינו או חס ושלום הס"מ? מבאר בזה הרבי שמעון בר יוחאי שבכח למוד זה ננצח במאבק מלחמת עולם השלישי.

לְלַמַּד תּוֹרַת הַסּוּד זֶה חֲדָרְךָ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּסֵּפֶר
"סוד ה'" הוא יזכה להמלט ולהנצל.

הזוהר הקדוש הוא מעוזנו, המשמש לנו כמגן
ומחסה, ושומר עלינו בעת צרה.

למלאך המות אין שליטה למי שלומד זוהר הקדוש

מובא בילקוט שמעוני (משלי ח רמז תתקנ"ג): מעשה
באשה אחת שהזקינה הרבה, באת לפני ר"י
(הגלילי) בן חלפתא אמרה לו: רבי זקנתי יותר
מדאי ומעכשו חיים של נווה הם, שאיני טועמת
לא מאכל ולא משתה ואני מבקשת להפטר מן
העולם. אמר לה: במה הארכת כל כך ימים?
אמרה לו: למודה אני אפילו יש לי דבר חביב
אני מנחת אותו ומשכמת לבית הכנסת בכל יום.
אמר לה: מנעי עצמך מבית הכנסת שלשה ימים
זה אחר זה. הלכה ועשתה כן וכיום השלישי
חלתה ומתה. לכך אמר שלמה: "אשרי אדם
שומע לי וגו'", מה כתיב אחריו "כי מוצאי
מצא חיים". אמר הקדוש ברוך הוא: אם הלכת
להתפלל לבית הכנסת לא תעמד לך על פתח
החיצון, אלא הוי מתכוון לכנס דלת לפנים מדלת,
לשקד על דלתי אין כתיב כאן אלא "דלתותי",
שתי דלתות. ולמה כן? שהקדוש ברוך הוא מונה
פסיעותיך ונותן לך שכר. מהו "לשמור מזוזות
פתחי"? וכי יש מזוזה בבתי כנסיות. אמר רבי
יהודה ברבי סימון: מה מזוזה זו אינה זוהר מן
הפתח, כך לא תהא זו מבתי כנסיות ומבתי
מדרשות, ואם תעשה כן דע שאתה מקבל פני
שכינה. מה כתיב אחריו "כי מוצאי מצא חיים",
ולא עוד אלא טעון ברכות שנאמר "ויפק רצון
מה".

ושואל המדרש תלפיות (ענף בית הכנסת) על מדרש
זה, למה אמר כך לזקנה?

ותרץ המדרש תלפיות (בעל שבט מוסר): מכאן
רואים שלמלאך המות אין שליטה בבית הכנסת,
כמו לזו שמלאך המות לא יכול להכנס לשם. כמו
כן אם בא לבית המדרש וסוגר דלתות פיו ולא
מדבר בבית הכנסת, אין למלאך המות שליטה
עליו. כן היה עם האשה כשהלכה לבית המדרש

גרעינית, פצצת אטום מרחפת על ראשו,
פצצה ההופכת כל פסת אדמה לעפר ואפר,
פצצה המשאירה אחריה אי תרבות, תהו ובהו
וחשך, האם חס ושלום תצליח זממם? והשאלה
הגורלית האם יש בכל זאת אפשרות להנצל
מפצצת אטום? האם יש איזה מקלט, או מקום
היכול להגן מפניה?

מגלה לנו ישעיה הנביא כן, יש מקלט לעם
ישראל, יש אפשרות להנצל.

מי ימלט ממלחמת גוג ומגוג?

"לך עמי בא בחדריך וסגר דלתיך בעדך חבי
כמעט רגע עד יעבור זעם" (ישעיהו כ"ב), וברש"י:
לך עמי בא בחדריך - תשובה זו השבהו לנביא
לך עמי בא בחדריך בבתי כנסיות ובבתי מדרשות.

דבר אחר התבונן על מעשיך בחדרי לבך, כך
דרש רבי תנחומא. וסגר דלתך בעדך - ת"י עבדי
לך עובדין טבין דיגנון עלך, ורבי תנחומא דרש
סגור דלתי פיה שלא תהרהר אחר מדת הדין. חבי
- התחבאי מעט עד יעבר זעם כי אמת אפקוד על
שונאיך.

רד"ק: לך עמי - זה הפסוק אמר במלחמת גוג
ומגוג שתהיה צרה לישראל מעט זמן אמר דרך
משל לך עמי בא בחדריך וסגר דלתך בעדך, וזה
משל להסתר במעשים טובים ובתשובה שלמה,
כי כמעט רגע יהיה הזעם ויעבר והטובים ימלטו,
כמו שאמר כל הנמצא כתוב בספר.

בימינו, כשקיימים פצצות אטום היכולים
ברגע להחריב את העולם, אפשר להבין היטיב
את פרוש הרד"ק וכן את החשוב של גדולי
ישראל על הזמן של מלחמת גוג ומגוג, לפי
הגר"א וצ"ל המלחמה תערך 12 דקות, ולפי
החפץ חיים וצ"ל ב - 3 דקות בלבד. ועל כך אנו
מתפללים "הושענא נא שלוש שעות הושע נא" -
על שלושת הדקות של מלחמת גוג ומגוג.

לפי פרוש הגר"א שמלחמת העולם יקח 12
דקות אפשר להבין כי בזמן למוד של 12 דקות
זוהר הקדוש ביום נצל בזמן מלחמת גוג ומגוג,
מי ינצל? "לך עמי בא בחדריך" - מי שיהא נוהר

כל יום, לא יכול היה מלאך המות לשלוט עליה אפילו כשהיא בכיתה, לכן היתה צריכה את ה-3 ימים חזקה, שלא לילך לבית המדרש, ואז מלאך המות שלט עליה.

וכל הכח שיתקבלו התפלות הוא רק על ידי למוד הזוהר הקדוש, ומי שלא לומד זוהר הקדוש לא טעם טעם וראת שמים. ורק אלו שלומדים זוהר שומרים על קדשת בית הכנסת, שרואים מה שכתוב בזוהר, ויש להם וראת שמים.

לא רחוקים אנו מן המאורע שהסעיר את העולם, הרצח במומביי שבחוד, 5 יהודים מסלתה ומשמנה של עם ישראל נהרגו על ידי בני עולה, וכל זה קרה בתוך בית הכנסת, בתוך מקדש מעט, המקום בו התפללו ולמדו, האם אין הדבר אומר דרשני, קדושים וטהורים נרצחו במקום קדוש כדי לעוררנו, חוסו על נפשכם אל תדברו בבתי מדרשות ובבתי כנסיות, אל תתנו יד להשחית, כי ישראל ערבים זה לזה, יהודי יכול לדבר בבית הכנסת בארץ ישראל ולרצח נפשות חס ושלום במזרח הרחוק.

לא רחוקים אנו מן המאורע שהסעיר את העולם, הרצח במומביי שבחוד, 5 יהודים מסלתה ומשמנה של עם ישראל נהרגו על ידי בני עולה, וכל זה קרה בתוך בית הכנסת, בתוך מקדש מעט, המקום בו התפללו ולמדו, האם אין הדבר אומר דרשני, קדושים וטהורים נרצחו במקום קדוש כדי לעוררנו, חוסו על נפשכם אל תדברו בבתי מדרשות ובבתי כנסיות, אל תתנו יד להשחית, כי ישראל ערבים זה לזה, יהודי יכול לדבר בבית הכנסת בארץ ישראל ולרצח נפשות חס ושלום במזרח הרחוק.

ספור נורא

מספר בשם הראש ישיבה בבית התלמוד הגאון רבי שאול ברוס זצ"ל. פעם בימי בחרותו, היה זה 3 חדשים לפני פרץ מלחמת העולם השנייה, נכנס בחור לישיבה, דפק על שלחן ואמר: הולך לבוא חס ושלום השמדה גדולה על כלל ישראל, ויש רק דבר אחד שיוכל לבטל הגזרה הנוראה, שלא לדבר בעת התפלה. התחילו לזרק עליו מגבות, כסאות, והכו בו עד שנעלם, אחרי ג' חדשים פרצה המלחמה.

לא רחוקים אנו מן המצב דאז רח"ל, המצב בעולם כלו נורא ואיום, מבחינה בריאותית, מבחינה כלכלית, מבחינה אסטרטגית, מבחינת התחמשות מדינות ערב, ואין צורך להרחיב פי כל אחד חרד לקראת הבאות.

התפלה מצילה מחרבן

אמרו חז"ל, אחרי חרבן בית המקדש הראשון עקרו החכמים את יצר הרע של העבודה זרה,

לא יכול היה מלאך המות לשלוט עליה אפילו כשהיא בכיתה, לכן היתה צריכה את ה-3 ימים חזקה, שלא לילך לבית המדרש, ואז מלאך המות שלט עליה.

וכל הכח שיתקבלו התפלות הוא רק על ידי למוד הזוהר הקדוש, ומי שלא לומד זוהר הקדוש לא טעם טעם וראת שמים. ורק אלו שלומדים זוהר שומרים על קדשת בית הכנסת, שרואים מה שכתוב בזוהר, ויש להם וראת שמים.

יש לשמור על עמוד התפלה שלא ישבר וזיק חס וחלילה

על שלושה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים (אבות פ"א מ"ב)

ועל העבודה - איזוהי עבודה שבלב? זו תפלה, וכאשר יהודי מדבר בבית הכנסת באותו הזמן שובר את יסוד העולם שהיא "עבודה", ומלאך המות יכול חס ושלום לשלוט בעולם, דבור בבית הכנסת הופך לדבר רח"ל (רבינו יונה בשם הגמ' בבא קמא דבר בעיר).

קיימים ארבע אבות וזיקין אחד מהם "מבעה" - ראשי תבות מדבר בזמן עת התפלה (בבא קמא דף ב')

כל המדבר בבית הכנסת בזמן התפלה הוא הנותן כח לשליטת המות בעולם, הוא הנותן למחבל את הכח להשחית חס ושלום.

קדוש שם שמים חיב להתקיים

מפרש הרמב"ם (ספר המצוות ט' בשם הספרי) ביצד נקים את מצות "ונקדשתי": "על מנת כן הוציא אתכם ממצרים לקדוש שמו ברבים" (ראה באריכות בשל"ה הקדוש. מסכת תמיד. פרק נר מצוה עט)

לקדוש שם שמים ברבים נתן לקיים בשני אופנים: 1. על ידי אמן קדיש וקדשה בבית המדרש. 2. על ידי מיתה במסירות נפש לשם שמים.

ומסמר שעור הוא הפרוש הבא על הדברים: מצות "ונקדשתי" חיב להתקיים. ברגע שהיה מדבר בעת אמן קדיש וקדשה חס ושלום הופך את הקדוש השם לחלול השם, היות שמצות

(כפא מלך, הרי"ח הטוב, אורחות צדיקים, אבות דר' נתן), וְאָמְרָה כְּשֶׁלֶשׁ דְּקוֹת בְּלַבָּר, וּבְלַמּוּד כְּעֶשֶׂר דְּקוֹת יַעֲלָה לוֹ: בַּחוּל כְּמוֹ 1666 שָׁנָה תוֹרָה, וּבִשְׁבַת יִזְכָּה לְ- 166,666 שָׁנָה תוֹרָה.

וּבְרַגַע אַחַת אַתָּה יְכוֹל לִזְכּוֹת לְעוֹלָמוֹת נֶצַח!
 "עֵינַי לֹא רֵאתָה" עַל יְדֵי שְׁתּוּכָה לַחֲבֵרְךָ, כֹּל הַשֶּׁכֶר הוֹלֵךְ גַּם אֵלֶיךָ. וְכֹאשֶׁר כֹּל יִשְׂרָאֵל יֹאמְרוּ "פָּתַח אֱלֹהֵינוּ" נִזְכָּה שְׂיָבֵא אֱלֹהֵינוּ וַיִּבְשֹׂר אֶת בִּיאַת הַגּוֹאֵל. וְאִם בְּזִכּוֹתֶיךָ יִתְאַרְגְּנוּ עֶשֶׂר יְהוּדִים לֹמֵר אֶת הַתְּפִלוֹת, אֵינן לִשְׁעַר אֶת גּוֹדֵל זְכִיּוֹתֶיךָ וּבִכְפֻרַת שְׁבוּזֵי הַקְּדוּשׁ (פ' וַיִּצְאָ קִס"א), כְּתוּב: כֹּל מֵה שְׁנוֹתָנִים מִשָּׁמַיִם הוּא בְּאֵלֶיךָ, וְעוֹד כִּידוּעַ כֹּל עֲשָׂרָה בֵּיה שְׂכִינָה שְׂרִיא, וּבְכֹף מַחֲשָׁבִים לָךְ כֹּל מַגִּין יְהוּדִים כְּמוֹ אֵלֶיךָ. וְמִי יוֹכֵל לַחֲשֹׁב אֶת גּוֹדֵל הַשֶּׁכֶר הַנִּצְחִי שֶׁיֵּשׁ לָךְ מִכֹּף בּוֹדָאוֹת! וּבּוֹדָאי תִּזְכָּה לְאַרְיִכוֹת יָמִים.

וְכָתַב הַגֵּר"א בְּמִשְׁלֵי (י"ב, י"ד), גּוֹדֵל הַזְּכוֹת שֶׁיֵּשׁ לְמִזְכָּה הַרְבִּים וּמוֹכִיחַ אֶת חֲבֵרוֹ, שָׂאֵם שְׁמַע, מִקְּבֵל שֶׁכֶר עַל כָּל מֵה שֶׁיַּעֲשֶׂה לְדוֹרוֹת, וְגַם אִם לֹא שְׁמַע, אֲזִי מִקְּבֵל כֹּל חֲלָקוֹ הַטּוֹב, וְזֶה שֶׁלֹּא שְׁמַע לֹקַח מִמֶּנּוּ אֶת חֲלָק הַגִּיהֵנוּם שֶׁלוֹ.

וּבְזִהָר (פ' תְּרוּמָה קכ"ט ע"א), אָמְרוּ: שְׂצָרִיךְ הָאָדָם לְמַרְדֵּף בְּתַר חַיִּיבָא וְלִמְזַכָּה לֵהוּ כְּמֵאן דְּרִדִּיף בְּתַר חַיִּיו עַד כֵּאֵן לְשׁוֹנוֹ. וּבְלִי שׁוּם סִפְקָא אִם כֹּל הַיְהוּדִים מִנְעַר וְעַד זָקֵן וּבִכְפֻרַת תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבִּין בְּהֶבֶל פִּיהֶם הִטְהוּר יֹאמְרוּ תְּפִלוֹת אֱלֹהֵינוּ כֹּל יוֹם, נִזְכָּה לְפָתַח אֶת הַשֶּׁעַר לְאַלְיָהוּ הַנְּבִיא זְכוֹר לְטוֹב שְׂיָבֵא וַיִּבְשֹׂרְנוּ, וְתַכֵּף יְבוֹא מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ וַיִּגְאַלְנוּ, בְּרַחֲמִים בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. וְעַל יְדֵי לַמּוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ יִזְהָרוּ בַתְּפִלָּה בְּכּוֹנֵה וְעֵנִית אָמֵן קְדִישׁ וְקְדוּשָׁה. עַל יְדֵי כֵן נִנְצֵל מִכָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרַעוֹת שֶׁלֹּא תוֹכְלָנָה לְשִׁלוֹט עַל עַם יִשְׂרָאֵל. וְנִזְכָּה בְּמַהֲרָה לְבִיאַת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ, אָמֵן.

וְסִימּוֹ אֶת הַיֵּצֵר הָרַע שֶׁל עֲרִיּוֹת, וְתַקְּנוּ לְהַתְּפִלֵּל ג' פְּעָמִים בַּיּוֹם. אוֹמֵר הַחַת"ס, שָׂאֵם יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן הָיָה מִתְּקַן לְהַתְּפִלֵּל ג' פְּעָמִים בַּיּוֹם לֹא הָיָה נִגְרַם חֲרָבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. הָיִית שְׂדֵרְךָ הַתְּפִלָּה נִתְּן לְהַתְּקַדֵּשׁ וְלַהֲטִהַר וְלַהֲפִיץ שֵׁם שְׁמַיִם בְּעוֹלָם. עַד כִּדֵי כֹךְ שְׁעוֹצֵר כֹּל מִיַּי פְּרַעֲנוּיֹת הַמִּתְּרַגְּשׁוֹת לְבוֹא לְעוֹלָם.

מִפְּנֵי שָׂאִין לָנוּ עַל מִי לְהַשְׁעֵן אֱלֹא עַל אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים (סוּטָה מ"ט ע"ב), עַל כֵּן נִשְׁתַּדֵּל בֵּיתֵךְ שְׂאֵת וּבִיתֵךְ עוֹז שֶׁלֹּא לַחֲלֵל אֶת שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ חַס וְשָׁלוֹם, רַק לְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ בְּרַבִּים בְּלַמּוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ זְקֵנִים עִם נְעָרִים, וּבִכְפֻרַת הַתְּפִלָּה פָּתַח אֱלֹהֵינוּ, שְׁנַהֲוֹג בְּכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל לֹמֵר לְפָנַי כֹּל תְּפִלָּה. וּבְזִכּוֹת זֶה יִתְקַבְּלוּ הַתְּפִלוֹת, כְּמוֹ שְׁכַתֵּב הַצַּדִּיק הַקְּדוּשׁ הַמְּלוּבֵן רַבִּי יַעֲקֹב אַבּוּחֲצִירָא (בְּגֵדֵי הַשֶּׁדֶד עַל הַגְּדָה שֶׁל פֶּסַח), וְהָאֲרִיךְ בְּשִׁבְחוֹ הַחֵיד"א וְהִבֵּן אִישׁ חֵי זְכוּתָם יִגְן עֲלֵינוּ אָמֵן, וּבְלִי לַמּוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ לְפָנַי הַתְּפִלָּה אִי אֶפְשֶׁר שֶׁתְּתַקַּבֵּל תְּפִלָּתוֹ.

וּבִשְׂוָאָה הָאֵימָה רַחֲמֵנָא לִיְצַלֵּן שְׂרַדְדוּ לַחֲיִים אֱלוֹ שְׁהִיוּ רְגִילִים לְאָמְרוֹ כֹּל יוֹם בְּעַל פֶּה קְדָם הַתְּפִלָּה, וְרָאוּ בְּעֵלִיל שְׁכַחוּ גְדוּל מַאֲד, (עֲדוּת בִּיעֻקֵּב).

וּבְכַמָּה דְּקוֹת שְׂאוֹמֵר תְּפִלוֹת אֱלוֹ יְכוֹל לְהַפְּךָ הַכֹּל לְטוֹכָה וְלַהֲיוֹת מִבְּנֵי עֲלִיָּה, לִזְכוֹת ל"עֵינַי לֹא רֵאתָה אֱלֹקִים זוֹלָתֶךָ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לוֹ", וַיִּטְהַר נִשְׁמָתוֹ וַיִּזְכָּה לְמַעֲלוֹת עֲלִיוֹנוֹת כִּידוּעַ מַדְבְּרֵי הָאֲרִיז"ל.

וְכֹל אֶחָד יַעוֹרֵר אֶת חֲבֵרוֹ שְׂיֹאמֵר תְּפִלוֹת אֱלוֹ, וְזֶה רַק כְּמֵה דְּקוֹת בַּיּוֹם, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכָּה לְתַעֲנוּגֵי גֵן עֲדָן וְעוֹלָמוֹת הַנֶּצַח, וַיִּבִּין אֶת כֹּל דְּרַכֵּי ה' יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וַיִּזְכָּה לְשֶׁכֶר הַגְּדוּל עַל כֹּל דְּקָה וְדָקָה שְׂאוֹמֵר וְלוֹמֵד תְּפִלוֹת אֱלוֹ, שֶׁהַלּוּמֵד זוֹהַר הַקְּדוּשׁ שְׁעָה אַחַת בַּחוּל כְּמוֹ מֵאָה אֵלֶיךָ שָׁנָה תוֹרָה, וּבִשְׁבַת, כְּמוֹ מֵאָה מִלְיוֹן שָׁנָה תוֹרָה,